

GABRIEL CRISTIAN VULPOIU

S-a născut pe data de 23 ianuarie 1975, în București. Este licențiat în Geografie, specializarea Turism, și a urmat cursuri de specialitate pe ramura IT și Climatologie. Debutul literar a avut loc în anul 2007, în volumul colectiv intitulat „Identități”. Volume personale: „Gânduri” (2015), „O petală de înger” (2016) și „Pe ramuri de vis” (2018). Gabriel Vulpoiu este coautor la revista „Eminesciana” și la Antologia acesteia, publicație fondată și coordonată de maestrul grafician Mihai Cătrună. De asemenea, participă cu poezii la Antologia „Literatura din călimară”.

UITÂNDU-MĂ PE GEAM

Uitându-mă pe geam, văd o lume practic fără' de sens,
Ce locuiește și se comp lace-ntr-acest univers pervers...
Luptând să-și păstreze prin orice mijloace orizontul șters
Așa... de fapt divers...

Uitându-mă pe geam, nu am cum să nu observ furtuna,
Ce ne răscolește pe dinăuntru, iar noi pasivi stăm și-ntrebăm
Întruna

De ce iubirea e așa fierbinte și de ce viața e doar una
Și asta... nebuna...

Uitându-mă pe geam, mă văd plecând,
Nu am nici o hartă, traseul îl am fixat în gând
Iert ploaia ce plânge pe obrazul meu, plângând
Iubind, trăind, iertând.

Uitându-mă pe geam, văd ploaia ce continuă să cadă
neconținut

Nimeni și nimic nu a anunțat-o, cum și de ce a venit?
Să pună sare pe rana sufletului meu rănit
Sau să mi-l curețe... și-atunci eu îi urez „bine ai venit”!

Uitându-mă pe geam văd fericire, văd iubire, văd creație
Mă-ntreb ce rol am în această combinație
Mai suportă oare lanțul trofic a mea nație?
Ce mai relație...

Uitându-mă pe geam, am văzut negrul nopții cum acaparează
totul

Este timpul deci pentru o nouă zi
Noi provocări ne-așteaptă, crește potul

Și atunci să te ții...

LASĂ PLOAIA SĂ VINĂ

Lasă ploaia să vină,
Să ne spele de-orice vină
De-orice-i trist, iar inima ușor suspină
Iubire lină.

Lasă ploaia să vină, mereu și mereu,
Oricum numai ploaie e-n sufletul meu
Nu mai pot crede la infinit, că sunt semizeu
Nu am curajul să privesc înlăuntrul meu.

Lasă ploaia să vină, să spele iubirea
Amintește-i să aducă înapoi nemurirea
Ca a încălcat iarăși armistițiul cu vețuirea
Și ne-a adus în schimb pieirea.

Lasă ploaia să cada,
Precum lacrimile mele nesfârșite
Lacrimi, suferință, neputință, privirea mea nu poate
altceva să vadă
Zâmbetele de altfel aspru poleite.

Lasă ploaia să cadă,
Poate aduce cu ea o lume mai caldă
Putea - va fericirea lângă noi atunci să șadă
Blândă și calmă.

Lasă ploaia caldă de vara peste tot să se așeze
Este singura care nu are cum să trișeze
Și ne menține simțurile mereu treze
Dăruiește totm nimic nu vrea să păstreze.

CRED

Cred încă în iubire,
Deci încă nu am murit, sunt bine
Cerul cu pământul și eterna lor contopire
Sufletul să-l aline.

Cred în nemurire,
Paradisul este aici pe pământ, spre a noastră preasfântă
mântuire
Spre a iadului cruntă nedumerire
Vaporizat instant de acest val de iubire.

Cred în metempsihoză,
Fiecare molecula de aer, fiecare celulă fiind însuflețită din
izvorul nesecat al zeilor
Se regenerează permanent, trecând în prealabil printr-o
diagnoză
Apoi prin hipnoză își reia autoritar mersul de-a lungul zilelor.

Cred în viața de după moarte,
Prin portalul interdimensional
în altă dimensiune nu ajungem duși de soartă
Nici nu plecăm de fapt, trăim în paralel.

Cred în universurile paralele,
Acolo plecăm după ce aici ața s-o găti
Nisip și praf suntem, prea mici, niște acadele
Mergem acolo după ce încă de aici ne-am pregătit.

Cred în moarte dar nu și în eternitatea ei
Nimic nu este etern, doar sufletele noastre sunt
Iar sufletul nu este atins de moarte, nu este proprietatea ei
Nici cel mai negru, nici chiar cel de lut.

DINCOLO DE CUVÂNT

„La început a fost cuvântul!”,
Puternic precum tunetul sau vântul
Statornic dar totodată efemer ca gândul
Atunci când îi mai vine rândul.

Dincolo de cuvânt este trăire,
Emoție, patos dar și un pic de amăgire.
Timpul prea lesne o ia razna cu uimire
În fața gândului, pregătit fiind pen tru jertfire.

Dincolo de cuvânt,
Noaptea și-a pierdut pe veci rațiunea de a mai exista.
Leagănul unui nou început
Nu prea cred ca pentru viața aceasta.

Dincolo de cuvinte, am de ales din peste un infinit de căi,
Infinitul cel mai bun și cea mai bună cale
Păzite strașnic de heruvimi și îngeri răi
Iar timpul nu prea mai este cam deloc agale.

Cam totul conspiră dincolo de cuvânt,
Mai grav este că totul se face sub jurământ
Se pierde simbioza sacră dintre soare și pământ
Nimic nu mai este sfânt.

Dincolo de cuvânt,
Nu mai este de fapt nimic
Puternicul nisip este acum purtat de vânt
Iar omul e atât de... mic...

0%

User Rating: Be the first one !